

Gaardejer B. S. Kjær af Tegindø, om Invalidunderstøttelse. Denne Mand er saaret ved Oversø i 1864, blev derefter Fange og indlagt paa et thst Hospital, blev derfra hjemstreven som helbredet, og forfætter saa sit Livsløb gennem mange Aar som rask Mand. Men for en 10—11 Aar siden bryder Saaret op nede under Foden, og der kommer endogsaa flere mindre Benstumper frem, ligesom der dannes sig en mærkelig hornagtig Skede paa selve Saaret i Lighed med en Sigtoen, og denne kan vokse indtil $\frac{1}{2}$ Tomme i Længden. Man kan nok forstaa, at naar en Mand skal humpe om paa et saadant Saar, forulemper det hans Gang i høj Grad, og naar det bryder op, er hans Fodder i en saadan Tilstand, at det er ham umuligt at gaa. Nu kommer dertil, at den maasse nok med Alderen følgende Gigtvaghed, som jo kommer over saa mange, særlig har flaaet sig paa dette Saar, og som Lægeattesten udviser, er det jo ogsaa meget sandsynligt, at dette vil tiltage med Alderen. Allerede nu kan Manden som oftest slet ikke sove om Natten, men maa gaa oppe for at have nogenlunde Ro i Foden. Andragendet er paa det bedste anbefalet af Sogneraadet og Sognepræsten, der erkender, at Mandens Gang er i højeste Grad besværlig, og at dette forulemper ham i hele hans Færden. Det er jo i Grunden forunderligt at tænke sig, at dette Andragende ikke forlængst er blevet opfyldt, da det flere Gange har været henvist til Ministerens Undersøgelse. Naar nu Udvalget igen her foreslaar at henvise det til Ministerens Undersøgelse, maa jeg dog gøre opmærksom paa een Ting, og det er, at den vedkommende Person et Par Gange tidligere har været herovre og er bleven undersøgt af den vedkommende Læge, men det har altid været paa et Tidspunkt, da dette Saar var ham til mindst Hinder. Naar man nu altsaa foreslaar at henvise det til Ministeren, for at Mandens Tilstand igen kan blive undersøgt, henstiller man, at det maa blive overladt til Manden selv, paa hvilket Tidspunkt han ønsker at komme, for at han dog virkelig kan vise sig i den Tilstand, hvori det er mest generende for ham.

Indstillingerne under Nr. 5, 6, 9, 10 og 13 samt under Nr. 4 uden for Betænkningen omtaler jeg under eet. Det er Andragender fra gamle Pensionister, henhørende til de militære Underklasser. Disse Klasser have tidligere været fremme med Andragender, og i Genhold dertil blev der her i Tinget i Fjor vedtaget et ogsaa senere stadfæstet en Lov af 8de Maj 1894. Ved den blev der givet de gamle Pensionister en For-

højelse af deres Pensioner, dog ikke alle, kun dem, som ere pensionerede i Genhold til Hærloven af 1867 med tilhørende Vønningslov, hvorimod man ikke mente at kunne gaa til dem, som ere pensionerede efter tidligere Vønningslove. Derimod har Ordføreren udtalt, at hvis det skulde vise sig, at der blandt disse Folk var nogle, med Hensyn til hvilke overordentlige Forhold, særlig økonomiske, talte for at komme dem til Hjælp, burde dette afgøres paa den Maade, at de fremkom med deres Andragender, og saa vilde dette Ting, som jo altid viser sig human over for de Forhold, efter Omstændighederne nok kunne tildele dem en Understøttelse. Naar Udvalget nu altsaa er gaaet til at foreslaa at henvise disse 6 Andragender til Ministerens Undersøgelse, er det særlig for at undersøge, om der skulde være saadanne særlige, navnlig økonomiske Forhold, til Stede, der talte for at hde dem en saadan Understøttelse. Naar Udvalget har foreslaaet dem alle 6 henviste, ligger det ikke deri, at det mener, at disse 6 alle leve under saadanne økonomiske Forhold, at de bestemt maatte gives Understøttelse. Meningen er at faa undersøgt de personlige Forhold og maasse mere, som ikke er optaget i Andragenderne og heller ikke kunde være det, men som dog maasse kunde vise, at de paagældende, særlig økonomisk, ere saa daarligt stillede, at man bør hjælpe dem.

Jeg har saa tilbage af Andragenderne Finansministeren vedrørende Indstillingen under Nr. 7. Der er en Del sagtyndige med Hensyn til Forsikringsvæsenet, der have sluttet sig sammen for at ordne en Forsikring for ubemidlede, dog ikke saadanne ubemidlede, som kunne tænkes i sin Tid at ville faa Alderdomsunderstøttelse, men særlig saadanne, som i deres yngre Aar kunde hde en Stærv til Forsørgelse i Alderdommen af sig selv eller sine efterladte, altsaa en Slags Folkeforsikring, bygget paa privat Grund. Nu ere disse Mænd, naturligvis ved at gennemgaa de forskellige Forhold, som knytte sig hertil, snart komne til det Resultat, at særlig Opkrævning af de smaa Kontingenter, der skulde betales fra den Slags Folk Landet rundt, vilde blive for besværlig, ligesom ogsaa det samme vilde være Tilfældet med Tilshnet med hele Forholdet. De ere derfor fremkomne med et Andragende, der gaar ud paa, at Staten til en saadan Forsikring skulde give for hver indstrevet Forsikring 6 Kr. plus 50 pCt. af den Præmie, vedkommende skulde erlægge. At Foreningen naturligvis kun skulde være for de mindre bemidlede, ser man deraf, at den højeste Sum, som de kunne erhverve sig, altsaa saa udbetalt efter et vist